

ณ กาลครั้งหนึ่ง
ที่ บ้านคุณโปด
๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗

โดย

วันชัย ภู่งาม

ณ กาลครั้งหนึ่ง ที่ บ้านคุณโป๊ด ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗

ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น

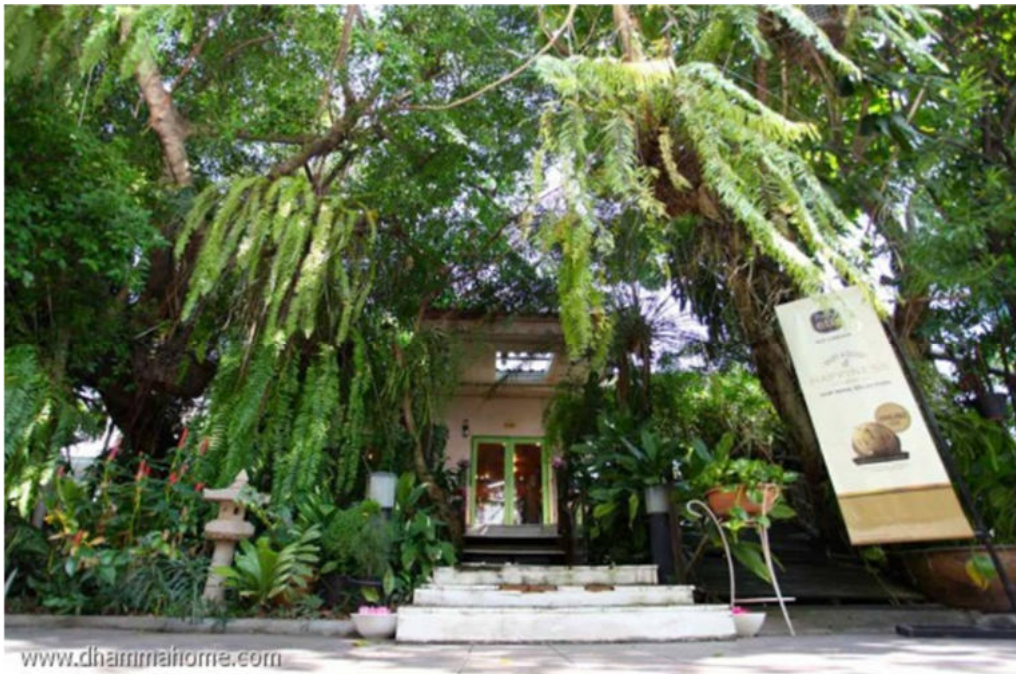

เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ประธาน
กรรมการมูลนิธิศึกษาและเผยแพร่พระพุทธศาสนา และอาจารย์คำปั่น อักษรวิลัย
วิทยาการของมูลนิธิฯ ได้รับเชิญจากคุณโป๊ด นักออกแบบทรงผมชื่อดัง เพื่อไปสนทนา
ธรรมที่บ้านพัก ในซอยแบรจ ๕๘ (สุขุมวิท ๑๐๗) ระหว่างเวลา ๑๐.๐๐ - ๑๕.๐๐ น.

นอกจากคุณโป๊ตจะมีความสามารถ
 ในด้านการออกแบบทรงผมที่มีชื่อเสียงแล้ว
 คุณโป๊ตยังมีความสามารถในการทำอาหาร
 อร่อย ๆ หลายชนิด และยังได้เคยทำอาหาร
 ไปให้ท่านอาจารย์ได้รับประทานบ่อย ๆ อีก
 ด้วย นอกจากนี้บ้านคุณโป๊ตเองก็มีแม่ครัวที่
 ทำอาหารได้อร่อยมาก ๆ อีกหลายคน
 ประกอบกับพื้นที่ในบ้านที่มีกว้างขวางถึง
 ราวไร่ครึ่ง แวดล้อมไปด้วยต้นไม้ใหญ่ร่มรื่น
 คุณโป๊ตจึงได้ใช้พื้นที่ที่เคยเป็นร้านทำผมเดิม
 เปิดเป็นร้านอาหารด้วย โดยใช้ชื่อร้านว่า
 "Pode Restaurant" และได้สร้างร้านทำผม
 ขึ้นใหม่บริเวณด้านหน้า ซึ่งก็อยู่ติด ๆ กัน
 นั่นเอง

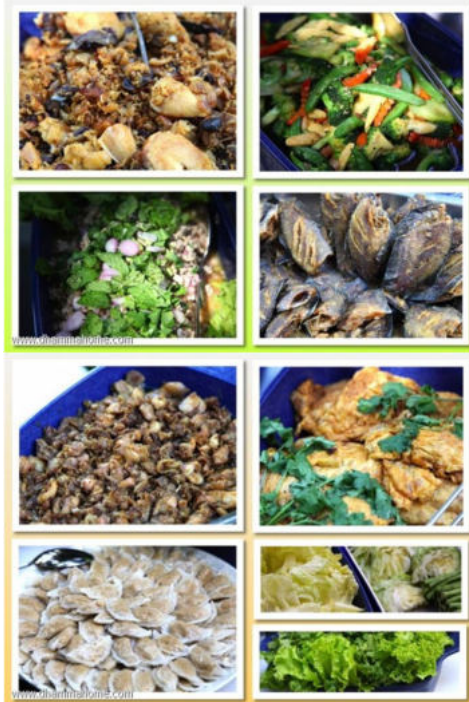
ข้าพเจ้ามีโอกาสร่วมฟังการ
 สันทนาธรรมที่นี่แล้วครั้งหนึ่ง เมื่อปี
 พุทธศักราช ๒๕๕๔

ใช้ประโยชน์นั้น เพื่อการเจริญกุศลในวาระต่าง ๆ เช่นในวันนี้

ความเป็นผู้มีศิลปะของคุณโป๊ต
แสดงออกมาให้ทุก ๆ ท่านเห็น ด้วยการจัด
ดอกไม้เพื่อตกแต่งประดับประดาสถานที่
โดยรอบทั้งภายในและภายนอก เห็นถึง
ความใส่ใจในความงามอันเป็นอุปนิสัยที่
สะสมมาของบุคคลที่มีต่าง ๆ กัน และได้

ในตอนเช้าคุณโป๊ตได้เตรียมกาแฟและของว่างไว้บริการ นอกจากนั้นยังมีของไม่ว่าง เช่น ข้าวเหนียวหมูπίง ไข่เผือกทานที่ยังไม่ได้รับประทานอาหารเช้า (มีข้าพเจ้าเป็นต้น) ซึ่งก็ได้ใช้บริการด้วยความชอบพระคุณยิ่งครับ

ตอนกลางวันคุณโป๊ตเตรียมอาหารไว้มากมายหลายอย่าง นอกจากปั้นขลิบสด ใส่ปลา ไก่คั่วเค็ม ลาบหมู ไข่เจียวหมูสับ (อันนี้ดูน่ารับประทานมาก แต่ว่าหมดเสียก่อนถึงคิวข้าพเจ้า) ผัดผักรวมมิตร ปลาสดทอด ยังมีขนมจีนแกงเขียวหวานไก่หม้อใหญ่ แกงส้มกุ้งสดหม้อใหญ่ และแกงเหลืองปลากะพงขึ้นโตใส่สับปะรด รสแซ่บถึงใจ

ขอบพระคุณ และขออนุโมทนาคุณโป๊ตและเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ญาติ ๆ ทุกท่านนะครับ ที่ให้การต้อนรับสหายธรรมด้วย

ความเป็นกันเองอย่างดี คอยดูแลทุก ๆ อย่าง ทั้งเรื่องการอำนวยความสะดวกในการจอดรถ ที่ได้รับความดูแลจากเจ้าหน้าที่ ตำรวจจราจร การให้การต้อนรับ และคอยอำนวยความสะดวกทุกเรื่องตลอดการสนทนา และเรื่องน้ำดื่ม กาแฟ น้ำอัดลม

ต่าง ๆ ที่นอกจากจะมีไว้ให้ทุกท่านบริการตนเองแล้ว ยังคอยนำมาเสิร์ฟให้สหายธรรมในห้องสนทนาธรรมอีกด้วย ประทับใจมาก ๆ ครับ ขออนุโมทนาในกุศลจิตของคุณโป๊ต พี่แอ้ว (ฟองจันทร์) พี่ป๋วย และทุก ๆ ท่านอีกครั้งนะครับ

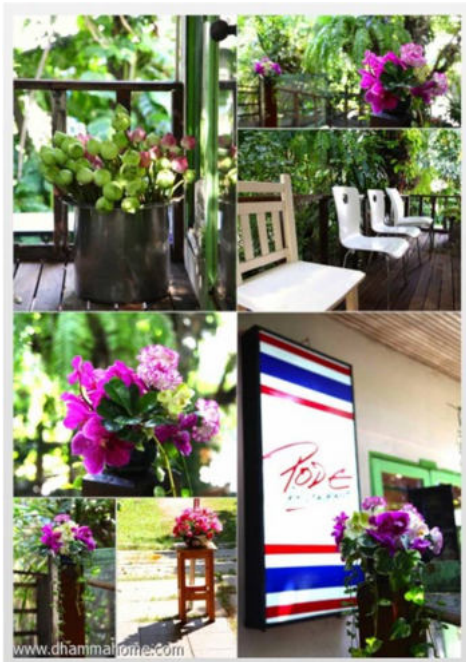
อนึ่ง ควรที่จะได้บันทึกไว้ถึงคำปรารภของท่านอาจารย์ หลังจบการสนทนาธรรม เป็นช่วงของการแสดงดนตรีและขับร้องโดยนักร้องที่มีความสามารถในการร้องเพลงหลาย ๆ ภาษา ซึ่งคุณโป๊ตได้นำมาแสดงให้ท่านอาจารย์และทุก ๆ ท่าน ได้ชมก่อนที่การแสดงจะเริ่มขึ้น ท่านอาจารย์ได้กล่าวถึงการเป็นผู้มีปกติ ในการอบรมเจริญปัญญา ในเพศของคฤหัสถ์ไว้อย่างไพเราะลึกซึ้งอย่างยิ่ง ควรแก่การที่จะพิจารณาเพื่อประโยชน์ คือ ความเข้าใจที่ถูกต้อง ซึ่งจะขออนุญาตบันทึกไว้ทั้งหมด ดังนี้

...ต่อไปนี้ ก็คงถึงภาคบันเทิง (ทุกคนหัวเราะสนุก) ซึ่งทุกคนรอคอย เมื่อเป็นความจริง ปฏิเสธไม่ได้ เพราะเป็นธรรมชาติ ต้องอาจหาญ ว่าเรารู้ว่า ยังมีกิเลส ทั้งทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ จะหมดกิเลสได้ เมื่อรู้ความจริง เมื่อ "สิ่งนั้น" เกิดขึ้น ขณะที่กำลังรอคอย ต้องการ ก็เป็นความจริง แต่ "ไม่ใช่เรา" เห็นไหม? กว่าจะหมดความเป็นเรา ไม่ใช่เรา ไปเปลี่ยนอะไร ๆ บีบบังคับ ทรมาน แล้วก็เก็บความไม่รู้ กิเลส ลึก ซ่อนไว้ พยายามปกปิด ปิดบัง ไม่ให้เกิดขึ้น แต่ไม่มีทางที่จะรู้ความจริงเลย...

...เพราะฉะนั้น ก็คือว่า อะไรจะเกิด ก็เกิด ฟังเพลง ได้ไหม? ดูหนัง ได้ไหม? ไปเที่ยว ได้ไหม? เพราะอะไร? เพราะเป็นตัวจริง ๆ ให้รู้ตัวจริง ๆ ไม่มีการฝืน การยับยั้ง เพราะว่า การสะสม ต่างกัน "ถ้าเป็นเพศบรรพชิต จะไม่อยู่ที่นี้" แต่คฤหัสถ์ผู้ครองเรือน ก็จะต้องอบรมเจริญปัญญา ในเพศของคฤหัสถ์ ตามความเป็นจริง แล้วก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น โลกะ โทสะ หรืออะไร ก็เกิดได้ทั้งนั้น เมื่อมีเหตุปัจจัย เมื่อรู้ความจริงขณะนั้น จึงสามารถที่จะ "ละ" ความเป็นเรา ได้...

และอันดับต่อไป ขออนุญาตนำความ
การสนทนาในช่วงแรกของวันนั้น ซึ่งท่าน
อาจารย์ได้เมตตาแสดงว่า ขณะใดที่ไม่เข้าใจ
ความจริง ก็เหมือนอยู่ในความมืด ถ้ายังไม่
สว่าง ก็ไม่รู้ว่า อยู่ในความมืด คือ ความไม่
รู้ เหมือนขณะที่ฝันแล้วยังไม่ตื่น ก็ไม่รู้ว่า
กำลังฝันอยู่ ขอเชิญทุกท่านพิจารณาความ
ดังกล่าว เพื่อประโยชน์ คือ ความเห็นถูก
ความเข้าใจถูก ในสิ่งที่มีจริง ๆ ดังความ
ต่อไปนี้ครับ

อ.คำปั่น :

กราบท่านอาจารย์และสวัสดีทุกท่านครับ ก็เป็นโอกาสดี
ที่คุณโป๊ได้เชิญท่านอาจารย์มาสนทนาธรรมะ และ
สหายธรรมะก็เดินทางมาหลายท่าน ที่จะได้มาร่วมกัน
สนทนา เป็นการสะสม ความเข้าใจธรรมะ เข้าใจสิ่งที่มี
จริง ๆ ซึ่งคุณโป๊ก็ได้ปรารภในเบื้องต้นว่า การจัด
สนทนาธรรมะครั้งนี้ ก็เพื่อประโยชน์สำหรับเพื่อน ๆ แล้ว
ก็สหายธรรมะ ที่จะมีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง ก็เหมือนกับว่า

เป็นการเริ่มต้นจริง ๆ ครับ ท่านอาจารย์ครับ สำหรับการ
ที่จะได้สะสมความเข้าใจความจริงว่า การศึกษาธรรมะ
เบื้องต้นจริง ๆ ที่จะเป็นการปูพื้นฐาน สำหรับความ
เข้าใจในความเป็นจริงของธรรมะ ที่จะเพิ่มพูน และ
มั่นคงยิ่งขึ้น

ท่านอาจารย์ :

ก่อนอื่น ก็ต้องทราบว่า ธรรมะ คือ อะไร? ถ้าเรา "ติดคำ"
เราก็อาจจะคิดว่า เราศึกษาธรรมะ เราฟังธรรมะ แต่...ไม่
รู้ว่า ธรรมะ คือ อะไร? เพราะฉะนั้น "ทุกคำ" ก็ควรที่จะ
เข้าใจจริง ๆ เพราะเหตุว่า เป็นคำของพระอรหันตสัมมา
สัมพุทธเจ้า ยาก...ที่จะเข้าถึง ความลึกซึ้ง ของแต่ละคำ
เช่น "ธรรมะ" หมายความว่า สิ่งที่มีจริง

...ถ้าคนที่ไม่เคยฟังมาก่อนเลย แล้วก็สนทนากัน ด้วย
คำถามเพียงว่า ขณะนี้ อะไรมีจริง? ก็ตอบไม่ได้ ไม่มีทาง
จะตอบได้เลย ไม่ว่า จะเป็นภาษาไทยธรรมดา ๆ อย่างนี้
ขณะนี้ อะไรมีจริง?...

...แต่ พอฟังธรรมะแล้ว เริ่มเข้าใจทีละเล็กทีละน้อยว่า
จริง ก็คือ สิ่งที่มีปกติ ในชีวิตประจำวัน ตามธรรมดา
นั่นเอง เพราะแม้แต่คำว่า "ธรรมดา" ก็มาจากคำภาษา
บาลีว่า "ธรรมตา (ท่า-มะ-ตา)" หมายถึง ความเป็นไปของ
ธรรมะ เป็นปกติ คือ เป็นอย่างนี้ จะไม่เป็นอย่างอื่น เป็น
ธรรมดา ขณะนี้ เป็นธรรมดา หมายความว่า สิ่งที่มีจริง
เดี๋ยวนี้ เป็นไปตามสภาพธรรมะนั้น ๆ

...เช่น ขณะนี้มี "เห็น" แล้วใครจะคิดบ้าง ว่า พระอรหันต
 สัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ "เห็น" ทั้ง ๆ ที่ "เห็น" ทุกคนก็
 "เห็น" แล้วก็ไม่มีความสงสัย ไม่มีความคิดใด ๆ เลย
 เพราะไม่ใช่พระโพธิสัตว์ ซึ่งก่อนที่จะมีการตรัสรู้ ความ
 จริงของเห็น ท่านก็เห็นมาตั้งนานมาก แต่ก็ไม่สามารถที่
 จะรู้ความจริงของ "เห็น" ได้ จนกว่า บารมีที่ได้บำเพ็ญ
 มาแล้ว นานแสนนาน ด้วยคุณความดีประการต่าง ๆ
 เพราะเหตุว่า อกุศล หรือ ความไม่ดี ไม่สามารถจะเข้า
 ใจความจริง...

...ฟังอย่างนี้ ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่า เราเคยได้ยินได้ฟังมาแล้ว
ในชาติไหนในอดีต จนกระทั่งเห็นประโยชน์ เพราะฉะนั้น
ชาตินี้ เหมือนฝัน ว่าเรากำลังเป็นคนนี้ ชาตินี้ อย่างนี้ แต่
พอตื่นขึ้น ก็ไม่มีเรา สักขณะเดียว ที่ฝันไปแล้ว แล้วก็ "ฝัน
ทุกวัน" ว่า "เรา" ยัง "เป็น" อยู่ ในขณะนั้น...

...เพราะฉะนั้น "การฟังธรรมะ" "ฟัง" เพื่อที่จะ "เข้าใจ" พระปัญญาคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งทำให้เราสามารถเข้าใจถูก เห็นถูก ตามที่พระองค์ได้ทรงบำเพ็ญบารมี ตรัสรู้ และมีพระมหากรุณา ให้เราได้เข้าใจด้วย นี่เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะว่าจะต้องอยู่ไปอีกนานเท่าไร ไม่มีใครรู้ และที่อยู่มาแล้ว นานเท่าไร ก็ไม่ต้องไปคิดถึง เพราะผ่านมาแล้ว แต่ที่จะอยู่ต่อไปข้างหน้า จะอยู่อย่างไร? อย่างทุกข์? อย่างสุข? อย่างลำบาก? อย่างสบาย? หรือว่า อะไรก็ตามแต่ ซึ่งไม่สามารถจะเลือกได้ แต่มาจากไหน? มาจาก ขณะนี้!!! เดียวนี้!!!...

...ถ้าขณะนี้ มีปัญญา มีความเข้าใจถูก สะสมไป ต่อ ๆ ไป ก็มีปัญญา เหมือนที่ได้มีมาแล้ว ในชาตินี้ เพราะได้ทำบุญไว้แต่ปางก่อน มิฉะนั้น ทุกคนจะฟังทำไม? คนอื่นเขาไม่เห็นฟังเลย แล้ว เราฟังทำไม?...

...บางคน เขาก็สงสัย เราฟังทำไม? จะฟังแล้วมีประโยชน์อะไร? ประโยชน์ของเขา ต่างกับประโยชน์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประโยชน์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือ รู้ความจริง ซึ่งปรากฏ เมื่อเกิดแล้ว ต้องมีสิ่งที่ปรากฏทุกวัน ตั้งแต่เกิดจนตาย แต่ประโยชน์ของคนอื่น ไม่ใช่อย่างนั้นเลย ไม่รู้ความจริง แล้วก็มี ความติดข้อง มีความต้องการ ในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่ของใคร เพียงแค่เห็น เป็นของใครได้?...

...คิดว่า เรามีสมบัติมากมาย ถ้าขณะนั้นไม่เห็น มีหรือ
เปล่า? ก็มีแค่ สิ่งที่ปรากฏให้เห็น เพราะฉะนั้น คิดดู พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อนที่จะตรัสรู้ เป็นเจ้าชายสิทธัตถะ
เพียบพร้อมด้วยสมบัตินานับประการ ถึงแก่การที่จะได้
เป็นพระจักรพรรดิ สละทั้งหมด เพื่อรู้ความจริง!!...

...เพราะฉะนั้น "ความจริง" มีประโยชน์กว่าสิ่งอื่นใด
เพราะถึงเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ก็จากโลกนี้ไป เป็นใคร
ต่อไปไม่ได้นาน เพียงแค่ "ชั่วคราว" แต่การที่จะเข้าใจ
ความจริง สามารถที่จะสืบต่อไป จนกระทั่งรู้ความจริง
ได้!!...

...เพราะฉะนั้น ขณะนี้ สิ่งที่มีจริง ถูกปกปิดไว้ เป็นดอกกุหลาบ เป็นโต๊ะ เป็นอะไรต่าง ๆ แต่ "ลักษณะ" ของสิ่งที่มีจริง ต้องอาศัยการ "ฟัง" เพื่อละ "ความติดข้อง" เพื่อละ "ความไม่รู้" เพราะเหตุว่า "ติดข้อง" เพราะ "ไม่รู้" ถ้า "รู้จริง ๆ" จะติดข้องได้อย่างไร? เพียงแค่ปรากฏขึ้นมาก แล้วดับไป แล้วไม่กลับมาอีก ก็ติดข้องด้วยความเห็นผิดว่าเป็นสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เที่ยง...

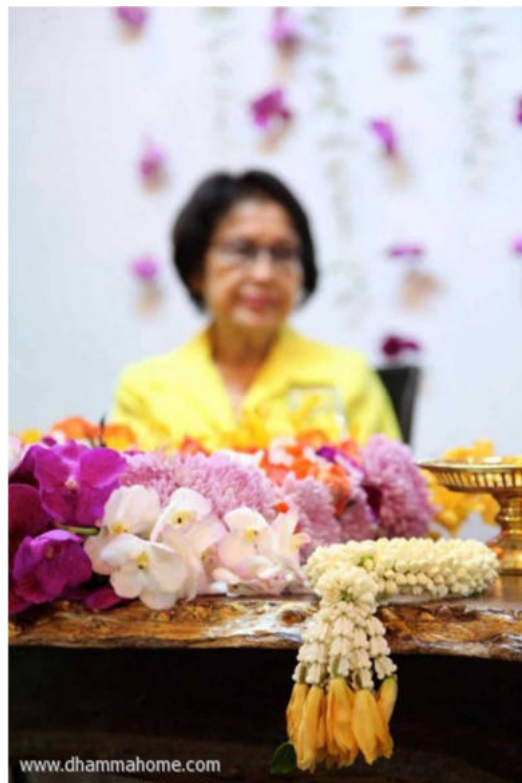
...เพราะฉะนั้น การที่จะรู้ความจริง ก็จะทำให้เบาบางจากความทุกข์ ซึ่งเกิดจาก "ความไม่รู้" ซึ่งก็คือ กิเลส นั่นเอง โดยไม่รู้เลยว่า ความทุกข์ของเรา มาจากไหน? มาจาก "ความไม่รู้" มาจาก "ความติดข้อง" มาจาก "ความ

"ไม่ดี" คือ "อกุศลธรรม" ทั้งหลาย เมื่อ "รู้แล้ว" อกุศลเหล่านั้น ก็ค่อย ๆ คลายลง จางลง น้อยลง จนกระทั่งสามารถที่จะ ไม่มีอกุศลอีกต่อไปได้ ต่างกันไหม? กับการที่ "ไม่รู้" แล้วมีอกุศล แล้ว "เป็นทุกข์" กับการที่ "รู้" แล้วไม่มีอกุศล แล้ว "เป็นสุข"...

...เพราะฉะนั้น ก็ฟังสิ่งที่มีจริง ๆ เดียวนี้ ที่ละเล็กทีละน้อย เป็นปกติ เพราะ "ยาก" ที่จะละการยึดถือสภาพธรรมะ ว่าเป็นตัวตน เพราะ "ตัวตน" ทำให้ "ติดปกติ" เพราะฉะนั้น ความละเอียดของธรรมะ เหมือนทวนกระแสของความไม่รู้ และกระแสของกิเลสทั้งหลาย แม้แต่ พอฟังแล้ว ก็มีกิเลส ที่จะไปทำให้ติดปกติ ก็ไม่ได้ ทวนกระแสเลย ว่าแท้ที่จริงแล้ว ตัวกิเลสต่างหาก ที่ทำให้ปิดบังไม่ทำให้รู้ความจริง ตามปกติ ซึ่งความจริงตามปกติ เกิดแล้วดับ เห็นไหม? เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไปทำอะไรไม่ได้ ถ้าคิดที่จะทำ ก็เพราะไม่รู้ และทำให้หลงทาง คือ ไม่มีวันที่จะรู้ ความเป็นปกติ...

...วันนี้ ทุกอย่าง เป็นปรกติ ไม่ว่าจะเป็นอาหาร ไม่ว่าจะเป็น
เป็นดอกไม้ ไม่ว่าจะเป็นการที่เรามานั่งฟังที่นี่ ทุกอย่างเป็น
ปรกติ "ชั่วคราว" เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้เลย ทั้งหมด แต่
ละหนึ่ง เกิดขึ้น ตามเหตุตามปัจจัย ของแต่ละคน และใน
แต่ละคน ก็ในแต่ละหนึ่งขณะ ซึ่งมีปัจจัยที่ทำให้เกิดขึ้น
เป็นอย่างนั้น แล้วก็ดับไป ไม่กลับมาอีก "ทุกขณะ" กำลัง
เป็นอย่างนี้!!!!...

กราบเท้าบูชาคุณ ท่านอาจารย์สุจินต์ บริหารวนเขตต์ ที่เคารพยิ่ง
ขอบพระคุณและขออนุโมทนาในกุศลศรัทธาของคุณโป๊ และเพื่อน ๆ ทุกท่าน
ขออนุโมทนาในกุศลจิตของทุก ๆ ท่านครับ

